

at Hjælpekasserne ikke kunde hjælpe hende længere, hvorfor hun maatte ty til Fattigvæsenet. Jeg kunde ønske at vide, hvor det var. Det var ikke i nogen Købstad, for der har Kommunalbestyrelsen jo Ret til at tilskyde saa meget til Hjælpekassen, som er nødvendigt, og Hjælpekassen vilde altsaa, forudsat at der sidder en human Kommunalbestyrelse, have kunnet faa det fornødne til at holde netop saadanne nødlidende som dem, det ærede Medlem her talte om, udenfor Fattigvæsenet. Jeg tror heller ikke, at det er i nogen Landkommune. Det kunde interessere mig at faa at vide, hvilket Amtsraad her i Landet det er, der har sat sig imod, at en Landkommune ydede et saadant Tilskud til Hjælpekassen, at den var i Stand til at fyldestgøre netop den Art af Fordringer, som det ærede Medlem her omtalte. I det hele tror jeg ikke, at et saadant Forhold eksisterer. Det Parti, jeg tilhører, vil i alt Fald altid være med til at tilvejebringe saadanne Forhold, som sætte de kommunale Raad og de øvrige Institutioner her i Landet i Stand til i saa høj Grad som muligt at holde virkelig hæderlige nødlidende udenfor Fattigvæsenet.

Sabroe: Det ærede Medlem vilde vide, i hvilken Kommune det var, at den Kvinde, jeg omtalte, havde hjemme. Det var i Kolding, og lad mig tilføje, at den Hjælp, der var ydet hende, godt 500 Kr., umiddelbart efter Ulykken, efter de Beløb, som i Almindelighed ydes fra Hjælpekasserne, var et meget stort Beløb. Disse Penge ere paa en Maade spildte derved, at hun alligevel er kommen ind under Fattigvæsenet. Men naar det ærede Medlem henviser til, at det staaer Kommunen frit at bevilge saa mange Penge til Hjælpekassen, at denne ser sig i Stand til fortsat at holde en saadan Kvinde fri fra Fattigvæsenet, maa det ærede Medlem dog huske, at et er, hvad der er tilladt, et andet er, hvad der er Villie til i vedkommende Byraad eller Sogneraad. Vi ere ikke naaede videre endnu med Hensyn til Almenvillie til at støtte syge og holde dem fri for Fattigvæsenet, end at mange By- og Sogneraad give saa smaa Tilskud til Hjælpekasserne til Trods for Henvendelser fra Hjælpekassernes Bestyrelser, at disse aldeles ikke magte at raade Bod paa den Fattigdom, der er en Følge af Sygdom og Ulykke.

Jeg retter ikke nogen Bebrejdelse mod det Byraad, som ikke har bevilget det for-

nødne til Hjælpekassen, saa at denne kunde udbetale til vedkommende Kvinde, hvad hun behøvede, jeg siger blot, at det efter min Mening baade er inhumant og uforstandigt af Kommunerne ikke at stille sig saa liberalt som muligt overfor de syge. Men jeg vil gerne have Lov til overfor det Svar, det ærede Medlem gav mig paa nogle Bemærkninger vedrørende dette Forhold, at sige, at man maa vel erindre, at i en stor Del af Bykommunerne og netop i den Kommune, her er Tale om, kvie de mere konservative Elementer i Byraadet sig ved at yde mere til humane Formaal, end der fra gammel Tid har været Tale om. Sidste Gang vi havde Byraadsvalg, gik man i en Mængde Kommuner til Valg imod Socialdemokraterne med den Begrundelse, at man maatte slaa Bom for de Bestræbelser, der havde været fremme i human Henseende, der maatte ikke bevilges mere til Hjælpekasserne end hidtil, ikke ydes mere Alderdomsunderstøttelse, ja, i en enkelt Kommune vilde man ikke en Gang bygge et Alderdomshjem. De sendte et Andragende til Ministeren for at bede ham gøre sin Indflydelse gældende, saa at de ikke skulde faa et Alderdomshjem. Jeg siger ikke, at disse antisocialistiske Bestræbelser ere ganske hen i Vejret, de Folk, som staa bag ved dem, have nemlig den Opfattelse, at Kommunerne i saa ringe Grad som vel muligt skulle tage sig af sociale Formaal. Men vi Socialdemokrater hævde selvfølgelig, at saa længe Staten, det store Samfund, ikke har opfyldt sine Forpligtelser overfor de hjælpeløse i Samfundet, maa Kommunerne træde til, ligegyldigt hvor høj end Skatteprocenten bliver. Vi have ved det foreliggende Lovforslag gjort det muligt for Kommunerne, saavel Sogneraadene som Byraadene, at stille sig villigt til det humane Formaal, det her drejer sig om, idet Staten kommer til at tage Del i de Udgifter, der ville være en Følge af at løse Sygeplejerspørgsmaalet saa humant som vel muligt. Skal der gennemføres en virkelig human Lovgivning paa dette Omraade, kan det ikke gøres uden Statens Hjælp. Det drejer sig om saa betydelige Midler til disse fattige syge — maaske en Udgift af flere Millioner om Aaret —, at det er naturligt at paakræve Statens Bistand dertil.

Naar det ærede Medlem var saa nysgerrig efter at faa at vide, hvilken Kommune jeg sigtede til, undrede det mig noget, for det ærede Medlem kan dog ikke være i Uvidenhed om, at i de allerfleste af dette Lands Kommuner er der Masser